

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul trei

O vie de vin roșu

Jeff Pippenger

2025-12-03

Am încheiat articolul anterior cu întrebarea: «Având aceste concepte stabilite, se poate pune întrebarea: cum se face că, la 11 septembrie, cartea lui Ioel a devenit mesajul pe care Petru l-a identificat la Cincizecime?»

Petru arăta că profeția lui Ioel se împlinea în ziua Cincizecimii, care constituie un moment ce marchează sfârșitul perioadei Cincizecimii. În perioada Cincizecimii a existat o manifestare a Duhului Sfânt la început, iar apoi o manifestare mai mare a Duhului Sfânt la sfârșit. Înțelegând prin credință că atât Biblia, cât și Spiritul Profetic aplică profeția lui Ioel la timpul ploii târzii, putem ști că cartea lui Ioel a devenit adevăr prezent odată cu 9/11; și că fiecare element al cărții va vorbi în mod direct despre istoria profetică începând de la 9/11 și până la și incluzând cele șapte plăgi de pe urmă, pe care Ioel le identifică drept „ziua Domnului”.

Așa cum a fost prefigurată în 1888, la 11 septembrie, prezentarea soliei laodiceane a devenit un adevăr prezent de încercare. Isaia prefigurează aceeași solie în capitolul cincizeci și opt, prin glasul de trâmbiță care arată poporului lui Dumnezeu călcările lor de lege. „Ziua” în care Isaia începe să-și ridice glasul ca o trâmbiță este aceeași zi în care el cântă cântarea viei.

În ziua aceea cântați-i: «O vie cu vin roșu». Eu, Domnul, o păzesc; o voi uda în fiecare clipă; ca nu cumva s-o vatăme cineva, o voi păzi zi și noapte. Mânie nu este în Mine; cine ar pune, în luptă, măracini și spini împotriva Mea? Aș trece prin ei, i-aș arde laolaltă. Sau să se prindă de tărnia Mea, ca să facă pace cu Mine; și va face pace cu Mine. Îi va face pe cei ieșiți din Iacov să prindă rădăcină; Israel va înflori și va odrăsli și va umple fața lumii cu rod. Isaia 27:2-6.

Israelul spiritual modern "va odrăsli și va înflori și va umple fața lumii cu rod" în perioada ploii târzii, căci ploaia timpurie determină mugurirea și înflorirea plantei, iar ploaia târzie aduce rodul. Când clădirile din New York s-au prăbușit la 11 septembrie (9/11), îngerul cel puternic din Apocalipsa, capitolul optsprezece, a coborât, iar ploaia târzie a început să picure. Atunci străjerii lui Dumnezeu trebuiau să sune din trâmbiță către biserica laodiceană. Mesajul lui Isaia, care identifică păcatele poporului lui Dumnezeu, este, de asemenea, cântarea viei de vin roșu. Capitolul întâi al lui Ioel este tocmai acel mesaj.

Cuvântul Domnului care a fost către Ioel, fiul lui Petuel.

Ascultați aceasta, voi, bătrâni, și plecați-vă urechea, toți locuitorii țării. S-a întâmplat aceasta în zilele voastre sau chiar în zilele părinților voștri? Spuneți-le copiilor voștri despre aceasta, iar copiii voștri să le spună copiilor lor, și copiii lor unei alte generații.

Ceea ce a lăsat viermele a mâncat lăcusta; iar ceea ce a lăsat lăcusta a mâncat larva; iar ceea ce a lăsat larva a mâncat omida.

Treziți-vă, bețivilor, și plângeți; și văitați-vă, toți cei ce beți vin, din pricina mustului; căci a fost luat din gura voastră.

Un neam s-a ridicat asupra țării mele, puternic și fără număr, ale cărui dinți sunt ca dinții unui leu și are măsele de leu mare. A pustiit via mea și a decojit smochinul meu: l-a dezgolit de tot și l-a aruncat; ramurile lui s-au făcut albe. Tânguiți-vă ca o fecioară încinsă cu sac pentru bărbatul tinereții ei. Jertfa de mâncare și jertfa de băutură s-au curmat din casa Domnului; preoții, slujitorii Domnului, jelesc. Câmpul este pustiit, țara jeleşte; căci grâul este pustiit: mustul a secăt, untdelemnul tânjește.

Rușinați-vă, voi, plugari; bocțiți-vă, voi, vieri, pentru grâu și pentru orz; căci secerișul ogorului a pierit. Via s-a uscat, iar smochinul s-a veștejit; rodierul, finicul de asemenea și mărul, ba chiar toți pomii câmpului, s-au veștejit: fiindcă bucuria s-a veștejit din mijlocul fiilor oamenilor.

Încingeți-vă și tânguiți-vă, preoților; urlați, slujitori ai altarului; veniți, petreceți noaptea în sac, slujitori ai Dumnezeului meu; căci jertfa de mâncare și jertfa de băutură sunt oprite din casa Dumnezeului vostru. Sfințiți un post, chemați o adunare solemnă, adunați pe bătrâni și pe toți locuitorii țării în casa Domnului, Dumnezeului vostru, și strigați către Domnul: Vai de ziua aceea! căci ziua Domnului este aproape, și ca o nimicire de la Cel Atotputernic ea va veni. Oare nu este hrana curmată dinaintea ochilor noștri, ba chiar bucuria și veselia din casa Dumnezeului nostru? Sămânța s-a putrezit sub brazdele lor, jitnițele sunt pustiite, hambarele sunt dărâmate, căci grânele s-au uscat. Cum gem dobitoacele! Cirezile de vite sunt tulburate, fiindcă nu au pășune; da, turmele de oi sunt pustiite.

O, Doamne, către Tine voi striga: căci focul a mistuit pășunile pustiei, iar flacăra a ars toți copacii câmpului. Dobitoacele câmpului strigă și ele către Tine: căci cursurile de apă s-au secăt, iar focul a mistuit pășunile pustiei. Ioel 1:1-20.

Primul capitol din Ioel tratează distrugerea viei lui Dumnezeu. Isaia stabilește „ziua aceea” ca ziua când începe ploaia târzie, căci plantele, în ziua aceea, încep să înflorească și să dea muguri. Faptul că Isaia ne informează că poporul lui Dumnezeu va „prinde rădăcină”, va „înflori și da muguri” și va umple pământul cu „rod” ilustrează o istorie progresivă în trei etape. O plantă „prinde rădăcină” în pământ. A „prinde rădăcină”, așadar, înseamnă a sta pe pământ, care este nivelul de la sol sau temelia. Cei care „ies din Iacov” „prind rădăcină”, iar apoi sunt numiți „Israel”. Cei care ies din experiența laodiceană sunt apoi numiți filadelfieni, deși păstrarea acelei experiențe cere biruință într-un proces de încercare care se încheie odată cu legea duminicală.

Relația profetică dintre Iacov (uzurpatorul) și Israel (biruitorul) identifică faptul că la 9/11 cei care „prind rădăcini” prin întoarcerea la temelia, chiar acolo și atunci intră într-o relație de legământ. În mod profetic, o schimbare de nume este un simbol al unui legământ, așa cum se vede în trecerea de la Avram la Avraam, de la Sarai la Sara, de la Iacov la Israel și alții. În verset, cei care s-au întors la vechile adevăruri fundamentale la 9/11 au intrat într-o relație de legământ pe măsură ce ploaia a

început să dea flori și muguri. La legea duminicală, întreaga lume va fi umplută de „rod”, deoarece atunci ploaia este revărsată fără măsură.

Isaia trebuie să fie în concordanță cu Isaia și, desigur, cu toți ceilalți profeți, dar Isaia trebuie să-și ridice glasul ca o trâmbiță și să le arate adventiștilor de Ziua a Șaptea laodiceeni păcatele, în contextul Cântării viei. Acea cântare a fost cântată de Isus în pilda viei. Via L-a făcut să plângă când, pentru ultima oară înainte de cruce, a privit asupra Ierusalimului, știind că Israelul vechi ajunsese la capătul timpului său de probă și era trecut cu vederea ca popor al legământului lui Dumnezeu. În același timp, Hristos intra într-un legământ cu un popor care avea să aducă roadele cuvenite din via lui Dumnezeu. Fie că este vorba de istorisirea viei a lui Iosua de la început sau de cea a lui Isus de la sfârșit, cei care au devenit poporul noului legământ îi prefigurau pe cei o sută patruzeci și patru de mii.

Hristos a vorbit despre profeția lui Isaia referitoare la vie, așa cum vorbește și Sora White.

Pilda viei nu se aplică numai poporului iudeu. Ea are o învățătură pentru noi. Biserica din această generație a fost înzestrată de Dumnezeu cu mari privilegii și binecuvântări, iar El așteaptă roade corespunzătoare. Parabolele Domnului Hristos, 296.

Este instructiv să citim pasajul care conduce la ultima afirmație din Spiritul Profeției.

Capitolul 23 - Via Domnului

Națiunea evreiască

Pilda celor doi fii a fost urmată de pilda viei. În cea dintâi, Hristos a pus înaintea învățătorilor iudei importanța ascultării. În cealaltă, El a arătat bogatele binecuvântări revărsate asupra lui Israel și, prin acestea, a arătat dreptul lui Dumnezeu de a le cere ascultare. Le-a pus înaintea slava scopului lui Dumnezeu, pe care, prin ascultare, ar fi putut să-l împlinească. Ridicând vâlul de pe viitor, le-a arătat cum, prin neîmplinirea scopului Său, întregul popor se lipsea de binecuvântarea Lui și își atrăgea asupra sa pieirea.

"'Era un anumit stăpân de casă,' a zis Hristos, 'care a sădit o vie, și a împrejmuit-o de jur împrejur, și a săpat în ea un teasc, și a zidit un turn, și a dat-o în arendă unor vieri, și s-a dus într-o țară depărtată.'"

O descriere a acestei viei este dată de profetul Isaia: „Acum voi cânta preaiubitului meu o cântare a iubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu are o vie pe un deal foarte roditor; a îngădit-o, a scos pietrele din ea, a sădit-o cu cea mai aleasă viță, a zidit un turn în mijlocul ei și a făcut un teasc în ea; apoi a așteptat să facă struguri.” Isaia 5:1, 2.

Gospodarul alege o bucată de pământ din pustiu; o împrejmuește, o deșelenește și o lucrează, și o sădește cu viță aleasă, așteptând un rod bogat. Această bucată de pământ, prin superioritatea ei față de pustietatea necultivată, el se așteaptă să-i aducă cinste, arătând rezultatele îngrijirii și osteliei lui în cultivarea ei. Tot astfel, Dumnezeu Își alesese din lume un popor spre a fi instruit și educat de Hristos. Prorocul spune: „Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, iar bărbații lui Iuda sunt planta Sa plăcută.” Isaia 5:7. Asupra acestui popor, Dumnezeu dăruise înalte privilegii, binecuvântându-l cu prisosință din bogăția bunătății Sale.

El aștepta ca ei să-I aducă cinste prin aducerea de rod. Ei urmau să descopere principiile Împărăției Sale. În mijlocul unei lumi căzute și rele, ei trebuiau să reprezinte caracterul lui Dumnezeu.

Ca via Domnului, ei trebuiau să aducă un rod cu totul diferit de acela al neamurilor păgâne. Aceste popoare idolatre se dedaseră lucrării fărădelegii. La violență și crimă, la lăcomie, la asuprire și la cele mai depravate practici se dedau fără nicio stavilă. Fărădelegea, degradarea și mizeria erau roadele pomului stricat. În contrast izbitor trebuia să fie rodul adus de vița sădită de Dumnezeu.

A fost privilegiul națiunii iudaice de a reprezenta caracterul lui Dumnezeu așa cum îi fusese descoperit lui Moise. Ca răspuns la rugăciunea lui Moise, 'Arată-mi slava Ta', Domnul a făgăduit: 'Voi face să treacă pe dinaintea ta toată bunătatea Mea.' Exod 33:18, 19. 'Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a proclamat: Domnul, Domnul Dumnezeu, milostiv și îndurător, îndelung răbdător și bogat în bunătate și adevăr, păstrând îndurarea pentru mii, iertând nelegiuirea, călcarea de lege și păcatul.' Exod 34:6, 7. Acesta era rodul pe care Dumnezeu îl dorea de la poporul Său. Prin curăția caracterelor lor, prin sfințenia vieților lor, prin mila, bunătatea plină de iubire și compasiunea lor, trebuiau să arate că 'legea Domnului este desăvârșită, întoarce sufletul.' Psalmul 19:7.

Prin națiunea iudaică, scopul lui Dumnezeu a fost să reverse bogate binecuvântări asupra tuturor popoarelor. Prin Israel trebuia să fie pregătită calea pentru răspândirea luminii Sale în întreaga lume. Neamurile lumii, urmând practici corupte, pierduseră cunoașterea lui Dumnezeu. Totuși, în îndurarea Sa, Dumnezeu nu i-a nimicit. El a hotărât să le ofere prilejul de a ajunge să-L cunoască prin Biserica Sa. El a rânduit ca principiile revelate prin poporul Său să fie mijlocul restaurării chipului moral al lui Dumnezeu în om.

Pentru împlinirea acestui scop, Dumnezeu l-a chemat pe Avraam din rudenia sa idolatră și i-a poruncit să locuiască în țara Canaan. „Voi face din tine un neam mare”, a zis El, „și te voi binecuvânta și îți voi face numele mare; și vei fi o binecuvântare.” Geneza 12:2.

Descendenții lui Avraam — Iacov și posteritatea lui — au fost coborâți în Egipt, pentru ca, în mijlocul acelei mari și nelegiuite națiuni, să facă cunoscute principiile Împărăției lui Dumnezeu. Integritatea lui Iosif și lucrarea sa minunată de a păstra în viață întregul popor egiptean au fost o reprezentare a vieții lui Hristos. Moise și mulți alții au fost martori pentru Dumnezeu.

Când a scos pe Israel din Egipt, Domnul și-a arătat din nou puterea și îndurarea Sa. Lucrările Sale minunate în izbăvirea lor din robie și purtarea Sa față de ei în călătoriile lor prin pustie nu au fost pentru folosul lor numai. Acestea trebuiau să fie o pildă pentru neamurile înconjurătoare. Domnul S-a descoperit ca un Dumnezeu mai presus de orice autoritate și măreție omenească. Semnele și minunile pe care le-a săvârșit în favoarea poporului Său au arătat puterea Lui asupra naturii și asupra celor mai puternici dintre cei ce se închinau naturii. Dumnezeu a trecut prin țara trufașă a Egiptului, așa cum va trece peste pământ în zilele de pe urmă. Cu foc și furtună, cu cutremur și moarte, marele EU SUNT și-a răscumpărat poporul. I-a scos din țara robiei. I-a călăuzit prin „pustia cea mare și înfricoșătoare, în care erau șerpi

înfocați, scorpioni și secetă.” Deuteronom 8:15. Le-a scos apă din „stânca de cremene” și i-a hrănit cu „grâul cerului.” Psalmul 78:24. „Căci”, a zis Moise, „partea Domnului este poporul Lui; Iacov este partea moștenirii Lui. L-a găsit într-un ținut pustiu și în pustiul sterp și urlător; l-a călăuzit, l-a învățat, l-a păzit ca lumina ochilor Săi. Ca vulturul care își răscolește cuibul, plutește peste puii săi, își întinde aripile, îi ia, îi poartă pe aripile sale: așa Domnul singur l-a călăuzit și nu era niciun dumnezeu străin cu el.” Deuteronom 32:9-12. Astfel i-a adus la Sine, pentru ca ei să locuiască sub umbra Celui Preaînalt.

Hristos a fost conducătorul fiilor lui Israel în rătăcirile lor prin pustie. Înveșmântat în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea, El i-a condus și i-a călăuzit. I-a păzit de primejdiile pustiei, i-a adus în țara făgăduinței și, în fața tuturor neamurilor care nu-L recunoșteau pe Dumnezeu, a statornicit pe Israel ca proprietatea Sa aleasă, via Domnului.

Acestui popor i-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu. Ei erau îngrădiți de preceptele Legii Sale, principii veșnice ale adevărului, dreptății și curăției. Ascultarea de aceste principii avea să le fie ocrotire, căci avea să-i scape de a se nimici pe ei înșiși prin practici păcătoase. Și, asemenea turnului din vie, Dumnezeu a așezat în mijlocul țării Templul Său cel sfânt.

Hristos a fost Învățătorul lor. Așa cum fusese cu ei în pustie, tot astfel El avea să le fie în continuare Învățător și Călăuză. În Cortul întâlnirii și în Templu, slava Lui sălășluia în Sfânta Șechină deasupra capacului ispășirii. În favoarea lor, El a manifestat neîncetat bogățiile iubirii și răbdării Sale.

Dumnezeu a dorit să facă din poporul Său Israel un popor spre laudă și spre slavă. Toate privilegiile duhovnicești le-au fost acordate. Dumnezeu nu a reținut de la ei nimic din ceea ce era prielnic formării unui caracter care să-i facă reprezentanți ai Săi.

Ascultarea lor de Legea lui Dumnezeu i-ar fi făcut, prin prosperitatea lor, o pricină de uimire înaintea neamurilor lumii. Acela care le putea dăruia înțelepciune și pricepere în tot lucrul meșteșugit avea să rămână Învățătorul lor și să-i înobileze și să-i înalțe prin ascultarea de Legile Sale. Dacă erau ascultători, aveau să fie păziți de bolile care loveau celelalte neamuri și aveau să fie binecuvântați cu vigoarea intelectului. Slava lui Dumnezeu, maiestatea și puterea Sa aveau să se descopere în toată prosperitatea lor. Ei trebuiau să fie o împărăție de preoți și prinți. Dumnezeu le-a pus la îndemână toate înlesnirile pentru a deveni cel mai mare popor de pe pământ.

În modul cel mai clar, Hristos, prin Moise, le-a pus înainte scopul lui Dumnezeu și a lămurit condițiile prosperității lor. ‘Tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău,’ a zis El; ‘Domnul, Dumnezeul tău te-a ales ca să fii un popor deosebit pentru Sine, mai presus de toate popoarele care sunt pe fața pământului.... Să știi, așadar, că Domnul, Dumnezeul tău, El este Dumnezeu, Dumnezeul credincios, care ține legământul și mila față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui până la o mie de generații.... De aceea vei păzi poruncile, rânduielile și judecățile pe care ți le poruncesc astăzi, ca să le împlinești. Și va fi astfel: dacă veți asculta de aceste judecăți, le veți păzi și le veți împlini, atunci Domnul, Dumnezeul tău îți va păstra legământul și mila pe care a jurat-o părinților tăi; și te va iubi, te va binecuvânta și te va înmulți; va binecuvânta, de asemenea, rodul pântecelui tău și rodul țării tale: grâul tău, vinul

tău și untdelemnul tău, sporirea cirezii tale de vite și turmele oilor tale, în țara pe care a jurat părinților tăi că ți-o va da. Vei fi binecuvântat mai presus de toate popoarele.... Și Domnul va depărta de la tine orice boală și nu va pune asupra ta niciuna dintre bolile rele ale Egiptului, pe care le cunoști.’ Deuteronom 7:6, 9, 11-15.

Dacă vor păzi poruncile Lui, Dumnezeu a făgăduit că le va da grâul cel mai bun și că le va aduce miere din stâncă. Îi va sătura cu viață lungă și le va arăta mântuirea Sa.

Prin neascultare față de Dumnezeu, Adam și Eva au pierdut Edenul, iar din pricina păcatului întregul pământ a fost blestemat. Dar dacă poporul lui Dumnezeu urma îndrumările Sale, țara lor avea să fie readusă la fertilitate și frumusețe. Dumnezeu Însuși le-a dat îndrumări cu privire la cultivarea pământului, iar ei trebuiau să coopereze cu El la restaurarea ei. Astfel, întreaga țară, sub stăpânirea lui Dumnezeu, avea să devină o lecție vie a adevărului spiritual. După cum, în ascultare de legile Sale naturale, pământul trebuia să-și dea comorile, tot astfel, în ascultare de Legea Sa morală, inimile oamenilor trebuiau să reflecte atributele caracterului Său. Până și păgânii aveau să recunoască superioritatea celor care Îi slujeau și se închinau Dumnezeului celui viu.

"Iată", a zis Moise, "v-am învățat rânduieii și judecați, întocmai cum Domnul, Dumnezeul meu, mi-a poruncit, ca să le împliniți în țara în care mergeți ca s-o stăpâniți. Deci păziți-le și împliniți-le; căci aceasta este înțelepciunea voastră și priceperea voastră în ochii neamurilor, care vor auzi toate aceste rânduieii și vor zice: Cu adevărat acest mare neam este un popor înțelept și priceput. Căci care este neamul atât de mare, care să aibă pe Dumnezeu atât de aproape de el, cum este Domnul, Dumnezeul nostru, în toate cele pentru care Îl chemăm? Și care este neamul atât de mare, care să aibă rânduieii și judecați atât de drepte ca toată această lege pe care v-o pun astăzi înainte?" Deuteronom 4:5-8.

Fiii lui Israel trebuiau să ia în stăpânire tot teritoriul pe care Dumnezeu li-l rânduisese. Acele neamuri care respingeau închinarea și slujirea Dumnezeului celui adevărat trebuiau să fie deposedate de ținuturile lor. Însă planul lui Dumnezeu era ca, prin descoperirea caracterului Său prin Israel, oamenii să fie atrași la El. Chemarea Evangheliei trebuia să fie adresată întregii lumi. Prin învățătura serviciului jertfelor, Hristos trebuia să fie înălțat înaintea neamurilor, iar toți cei ce aveau să privească la El să trăiască. Toți cei care, asemenea Rahabei, canaanită, și Rutei, moabită, se întorceau de la idolatrie la închinarea Dumnezeului celui adevărat, trebuiau să se alipească de poporul Său ales. Pe măsură ce numărul lui Israel creștea, ei trebuiau să-și lărgescă hotarele, până când împărăția lor avea să cuprindă lumea.

Dumnezeu a dorit să aducă toate popoarele sub domnia Sa milostivă. El a dorit ca pământul să fie umplut de bucurie și de pace. El l-a creat pe om pentru fericire și tânjește să umple inimile omenești cu pacea cerului. El dorește ca familiile de jos să fie un simbol al marii familii de sus.

Dar Israel nu a împlinit scopul lui Dumnezeu. Domnul a declarat: „Te-am sădit ca pe o viță nobilă, o sămânță cu totul dreaptă; cum de te-ai prefăcut înaintea Mea în mlădița degenerată a unei vițe străine?” Ieremia 2:21. „Israel este o viță deșartă, își aduce rod pentru sine.” Osea 10:1. „Și acum, locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați, vă rog, între Mine și via Mea. Ce s-ar mai fi putut face viei Mele, ce Eu să nu fi făcut în ea? Pentru ce, când am

așteptat să aducă struguri, a adus struguri sălbatici? Și acum, veniți; vă voi spune ce voi face viei Mele: îi voi lua îngrăditura și va fi mâncată; îi voi dărâma zidul și va fi călcată în picioare; o voi face pustie; nu va fi tăiată nici săpată; ci vor răsări în ea mărăcini și spini; voi porunci, de asemenea, norilor să nu plouă peste ea. Căci ... A așteptat judecată, și iată asuprire; a așteptat dreptate, și iată strigăt.” Isaia 5:3-7.

Domnul, prin Moise, a pus înaintea poporului Său urmarea necredincioșiei. Refuzând să păzească legământul Său, ei s-ar despărți de viața lui Dumnezeu, iar binecuvântarea Sa nu ar putea veni peste ei. 'Ia seama,' a zis Moise, 'ca nu cumva să uiți pe Domnul, Dumnezeul tău, neîmplinind poruncile Lui, judecățile Lui și rânduielile Lui, pe care ți le poruncesc astăzi: ca nu cumva, după ce vei mânca și te vei sătura, și îți vei zidi case frumoase și vei locui în ele; și când cirezile tale și turmele tale se vor înmulți, și argintul tău și aurul tău se vor înmulți, și tot ce ai se va înmulți; atunci inima ta se va înălța și vei uita pe Domnul, Dumnezeul tău.... Și vei zice în inima ta: Puterea mea și tăria mâinii mele mi-au dobândit această avuție.... Și va fi, dacă vei uita în totul pe Domnul, Dumnezeul tău, și vei umbla după alți dumnezei și le vei sluji și te vei închina lor, mărturisesc astăzi împotriva voastră că veți pieri negreșit. Ca neamurile pe care Domnul le nimicește dinaintea feței voastre, tot așa veți pieri; pentru că n-ați voit să ascultați de glasul Domnului, Dumnezeului vostru.' Deuteronom 8:11-14, 17, 19, 20.

Avertismentul nu a fost luat în seamă de poporul iudeu. Ei L-au uitat pe Dumnezeu și au pierdut din vedere înaltul lor privilegiu de a-I fi reprezentanți. Binecuvântările pe care le primiseră n-au adus nicio binecuvântare lumii. Toate avantajele lor au fost însușite pentru propria lor glorie. L-au jefuit pe Dumnezeu de slujirea pe care o cerea de la ei și i-au jefuit pe semenii lor de călăuzire religioasă și de un exemplu sfânt. Ca locuitorii lumii de dinainte de potop, au dat curs tuturor închipuirilor inimilor lor rele. Astfel, au făcut ca lucrurile sfinte să pară o farsă, zicând: „Templul Domnului, Templul Domnului, acestea sunt” (Ieremia 7:4), în timp ce denaturau caracterul lui Dumnezeu, Îi necinsteau Numele și Îi pângăreau sanctuarul.

Vierii care fuseseră rânduiți peste via Domnului s-au dovedit necredincioși isprăvniciei ce le fusese încredințată. Preoții și învățătorii nu au fost învățători credincioși ai poporului. Ei nu puneau înaintea acestuia bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu și dreptul Său asupra dragostei și slujirii lor. Acești vieri căutau propria lor slavă. Doreau să-și însușească roadele viei. Ținta lor era să atragă asupra lor atenția și omagiul.

Vinovăția acestor conducători din Israel nu era asemenea vinovăției păcătosului obișnuit. Acești bărbați se aflau sub cea mai solemnă obligație față de Dumnezeu. Se angajaseră să învețe spunând: «Așa zice Domnul» și să aducă o ascultare strictă în viața lor practică. În loc să facă aceasta, răstălmăceau Scripturile. Puneau poveri grele asupra oamenilor, impunând ceremonii care cuprindeau fiecare pas al vieții. Poporul trăia într-o neliniște neîncetată, căci nu putea împlini cerințele stabilite de rabini. Pe măsură ce vedeau imposibilitatea de a păzi porunci omenești, deveneau nepăsători față de poruncile lui Dumnezeu.

Domnul îi învățase pe poporul Său că El era stăpânul viei și că toate bunurile lor le fuseseră încredințate spre a fi folosite pentru El. Însă preoții și învățătorii nu îndeplineau lucrarea oficiului lor sfânt ca și cum ar fi administrat proprietatea lui Dumnezeu. Îl jefuiau în mod sistematic de mijloacele și înlesnirile care le fuseseră încredințate pentru înaintarea lucrării

Sale. Lăcomia și cupiditatea lor i-au făcut să fie disprețuiți chiar și de către păgâni. Astfel, lumii păgâne i s-a dat prilej să interpreteze greșit caracterul lui Dumnezeu și legile împărăției Sale.

Cu inimă de tată, Dumnezeu a avut îndelungă răbdare cu poporul Său. A stăruit pe lângă ei prin îndurări dăruite și îndurări retrase. Cu răbdare le-a pus înaintea păcatele lor și, în îndelungă răbdare, a așteptat mărturisirea lor. Profeti și soli au fost trimiși să le pună înaintea vierilor drepturile lui Dumnezeu; dar, în loc să fie primiți, au fost tratați ca niște vrăjmași. Vierii i-au prigonit și i-au ucis. Dumnezeu a trimis și alți soli, dar au avut parte de același tratament ca cei dintâi, numai că vierii au arătat o ură și mai înverșunată.

Ca ultim mijloc, Dumnezeu Și-a trimis Fiul, zicând: «Îl vor cinsti pe Fiul Meu.» Dar împotrivirea lor îi făcuse răzbnători și au zis între ei: «Acesta este moștenitorul; veniți, să-L omorâm și să punem mâna pe moștenirea Lui.» Atunci vom fi lăsați să ne bucurăm de vie și să facem cu rodul după cum vom voi.

Conducătorii iudei nu L-au iubit pe Dumnezeu; de aceea s-au rupt de El și au respins toate apelurile Lui la o împăcare dreaptă. Hristos, Preaiubitul lui Dumnezeu, a venit să afirme drepturile Stăpânului viei; dar vierii L-au tratat cu un dispreț fățiș, zicând: „Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi.” Ei au invidiat frumusețea caracterului lui Hristos. Felul în care El îi învăța pe oameni era cu mult superior celui al lor și se temeau de succesul Său. El i-a muștrat, demascându-le fățărnicia și arătându-le urmările sigure ale conduitei lor. Aceasta i-a înfuriat până la nebunie. Îi usturau muștrările pe care nu le puteau amuți. Au urât înaltul standard al neprihănirii pe care Hristos îl prezenta neîncetat. Au văzut că învățătura Lui îi așeza acolo unde egoismul lor avea să fie demascat și au hotărât să-Lucidă. Au urât exemplul Său de veracitate și evlavie și spiritualitatea înaltă revelată în tot ceea ce făcea. Întreaga Sa viață era o muștrare la adresa egoismului lor, iar când a venit proba finală, proba care însemna ascultare spre viață veșnică sau neascultare spre moarte veșnică, L-au respins pe Sfântul lui Israel. Când li s-a cerut să aleagă între Hristos și Baraba, au strigat: „Eliberați-l pe Baraba!” Luca 23:18. Iar când Pilat a întrebat: „Ce să fac deci cu Isus?”, au strigat cu sălbăticie: „Să fie răstignit.” Matei 27:22. „Să-L răstignesc pe Împăratul vostru?”, a întrebat Pilat, iar de la preoți și conducători a venit răspunsul: „Nu avem alt împărat decât Cezarul.” Ioan 19:15. Când Pilat și-a spălat mâinile, zicând: „Sunt nevinovat de sângele acestui om drept”, preoții s-au unit cu gloata ignorantă, declarând cu patimă: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.” Matei 27:24, 25.

Astfel, conducătorii iudei și-au făcut alegerea. Hotărârea lor a fost consemnată în cartea pe care Ioan a văzut-o în mâna Celui ce ședea pe tron, cartea pe care nimeni nu o putea deschide. În toată înverșunarea ei răzbnătoare, această hotărâre se va înfățișa înaintea lor în ziua când această carte va fi dezpecetluită de Leul din seminția lui Iuda.

Poporul iudeu nutrea convingerea că este poporul favorit al cerului și că avea să fie întotdeauna înălțat ca biserica lui Dumnezeu. Se declarau copiii lui Avraam, iar temelia prosperității lor li se părea atât de fermă, încât sfidau pământul și cerul să îndrăznească a-i priva de drepturile lor. Dar, prin vieți de necredincioșie, se pregăteau pentru osânda cerului și pentru despărțirea de Dumnezeu.

În pilda viei, după ce Hristos înfățișase înaintea preoților actul lor încununător de nelegiuire, El le-a pus întrebarea: «Când va veni, deci, Stăpânul viei, ce va face acelor vieri?» Preoții urmăreau narațiunea cu adânc interes și, fără a lua în considerare legătura subiectului cu ei înșiși, s-au alăturat poporului, răspunzând: «Îi va pierde în chip cumplit pe acei răi și va da în arendă via Sa altor vieri, care Îi vor aduce roadele la vremea lor.»

Fără să-și dea seama, își rostiseră propria osândă. Isus i-a privit, iar sub privirea Lui scrutătoare au știut că El le citea tainele inimilor lor. Dumnezeuia Lui a strălucit înaintea lor cu o putere de neconfundat. Ei au văzut în vieri o imagine a lor înșiși și, fără voce, au exclamat: „Ferească Dumnezeu!”

În chip solemn și cu întristare, Hristos a întrebat: „N-ai citit niciodată în Scripturi: «Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie piatra din capul unghiului; aceasta este lucrarea Domnului și este minunată în ochii noștri»? De aceea vă spun: Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și dată unui neam care va aduce roadele ei. Și oricine va cădea peste piatra aceasta va fi sfărâmat; iar peste oricine va cădea ea, îl va face pulbere.»

Hristos ar fi prevenit pierzania națiunii iudaice dacă poporul L-ar fi primit. Dar invidia și gelozia i-au făcut neînduplecați. Au hotărât să nu-L primească pe Isus din Nazaret ca Mesia. Au respins Lumina lumii, iar de atunci înainte viețile lor au fost învăluite de întuneric, ca întunericul miezului nopții. Pierzania prevestită s-a abătut asupra națiunii iudaice. Propriile lor patimi aprige, nestăpânite, le-au pricinuit pieirea. În furia lor oarbă s-au nimicit unii pe alții. Mândria lor rebelă, încăpățânată, a atras asupra lor mânia cuceritorilor romani. Ierusalimul a fost distrus, templul a fost prefăcut în ruine, iar locul lui a fost arat ca un ogor. Fiii lui Iuda au pierit în cele mai îngrozitoare feluri de moarte. Milioane au fost vânduți, ca să slujească drept robi în ținuturi păgâne.

Ca popor, iudeii dăduseră greș în împlinirea scopului lui Dumnezeu, iar via le-a fost luată. Privilegiile de care abuzaseră, lucrarea pe care o nesocotiseră, au fost încredințate altora.

„Pilda viei nu se aplică numai poporului iudeu. Ea are o lecție pentru noi. Biserica din această generație a fost înzestrată de Dumnezeu cu mari privilegii și binecuvântări, iar El așteaptă roade pe măsură.” Christ's Object Lessons. 284-296.

Cartea lui Ioel identifică istoria ploii târzii la sfârșitul lumii. Ploaia târzie este mesajul final de avertizare al lui Dumnezeu, al celui de-al treilea înger din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Deși ploaia târzie reprezintă mesajul celui de-al treilea înger, ea reprezintă, de asemenea, procesul de comunicare dintre Divinitate și umanitate, așa cum este simbolizat prin untdelemnul de aur al lui Zaharia, prin ploile timpurie și târzie, prin focul de pe altar și prin alte reprezentări. Ploaia târzie nu este doar un mesaj și procesul de comunicare dintre Dumnezeu și om, ci este, de asemenea, singura „metodologie” sfințită de studiu biblic susținută de Cuvântul lui Dumnezeu. Acea metodologie este „rând la rând” din Isaia, capitolul douăzeci și opt.

La începutul atât al Israelului antic, cât și al celui modern, Dumnezeu, "Vierul", a scos Israelul "din pustie". Fie robia de patru sute treizeci de ani în Egipt, fie robia Evului Mediu Întunecat din 538 până în 1798, Israel a fost scos din "pustie", căci "pustia" este un simbol al sclaviei și al captivității.

Fie Israelul literal, antic, fie Israelul spiritual, modern, Dumnezeu l-a izbăvit dintr-o captivitate a pustiei și l-a "așezat" "ca propria Sa avuție aleasă, via Domnului", chemat să fie preoți și principii, căruia i s-a "încredințat" privilegiul de a reprezenta "oracolele lui Dumnezeu". "Oracolele" pentru Israelul antic sunt Legea, iar pentru Israelul modern sunt atât Legea, cât și profețiile.

„Dumnezeu Și-a chemat Biserica Sa în acest timp, așa cum a chemat Israelul din vechime, să stea ca o lumină pe pământ. Prin puternicul despărțitor al adevărului, soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, i-a despărțit de biserici și de lume pentru a-i aduce într-o apropiere sfântă de Sine. I-a făcut depozitarii Legii Sale și le-a încredințat marile adevăruri ale profeției pentru timpul acesta. Asemenea oracolelor sfinte încredințate Israelului din vechime, acestea constituie o încredințare sacră ce trebuie comunicată lumii. Cei trei îngeri din Apocalipsa 14 reprezintă poporul care primește lumina soliiilor lui Dumnezeu și pornește în calitate de agenți ai Săi pentru a face să răsunе avertizarea pe toată întinderea pământului.”
Mărturii, volumul 5, 455.

Israelul modern a fost rânduit să proclame strigătul cel mare al celui de-al treilea înger sub puterea ploii târzii, manifestând caracterul lui Hristos în experiența lor personală, sub puterea Duhului Sfânt. Strigătul cel mare al celui de-al treilea înger se împlinește în timpul revărsării ploii târzii, într-o vreme când un mesaj fals de pace și siguranță privitor la ploaia târzie este promovat de o clasă de oameni îmbătați cu vinul Babilonului. Aceștia sunt bețivii din Efraim din Isaia și băutorii de vin din Ioel, cărora li s-a luat mustul cel nou din gură. Cei ce primesc adevăratul mesaj al ploii târzii sunt reprezentați de Daniel, Mișael, Hanania și Azaria, care au respins hrana babiloniană în favoarea hranei cerești. Aceștia sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, care cântă cântarea lui Moise și a Mielului, dar și a viei, căci pilda viei a fost împlinită în istoria lui Moise la începutul relației de legământ a Israelului din vechime, și a fost împlinită din nou la sfârșitul relației de legământ a Israelului din vechime, în istoria Mielului.

Cântarea viei se încheie prin faptul că un fost popor al legământului este trecut cu vederea, în vreme ce un nou popor al legământului este căsătorit cu Domnul. Domnul i-a trecut cu vederea pe cei ce au murit în rătăcirea de patruzeci de ani prin pustie și a încheiat legământ cu Iosua chiar în același timp în care le dădea carte de despărțire celor ce aveau să moară. Domnul divorța de Israelul străvechi în același timp în care Se căsătorește cu Biserica creștină. Alfa, sau începutul istoriei, este reprezentată de Moise, iar Omega este reprezentată de Mielul. Istoria pe care amândoi o reprezintă este istoria pildei viei; astfel, cântarea viei a lui Isaia este cântarea lui Moise și a Mielului a lui Ioan, Revelatorul.

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.

Acestea nu sunt cuvintele sorei White, ci cuvintele Domnului, iar Solul Său mi le-a încredințat mie spre a vi le da vouă. Dumnezeu vă cheamă să nu mai lucrați în răspăr față de El. A fost dată multă învățătură cu privire la oamenii care pretind a fi creștini, în timp ce, dezvăluind trăsăturile lui Satana și contracarând, în duh, în cuvânt și în faptă, înaintarea adevărului, urmează cu siguranță calea pe care Satana îi conduce. În împietrirea inimii lor și-au arogat o autoritate care în niciun chip nu le aparține și pe care nu ar trebui să o exercite. Zice Marele Învățător: „Voi răsturna, voi răsturna, voi răsturna.” Oamenii spun la Battle Creek: „Templul

Domnului, templul Domnului suntem noi”, dar ei folosesc foc obișnuit. Inimile lor nu sunt înmuiate și cucerite de harul lui Dumnezeu. Manuscript Releases, volumul 13, 222.

Răbdarea lui Dumnezeu are o menire, dar voi i-o zădărniciți. El îngăduie să vină o stare de lucruri pe care ați vrea cândva s-o vedeți contracarată, dar va fi prea târziu. Dumnezeu i-a poruncit lui Ilie să-l ungă pe Hazael, crud și înșelător, împărat peste Siria, pentru ca el să fie un bici pentru Israelul idolatru. Cine știe dacă nu cumva Dumnezeu vă va lăsa pradă amăgirilor pe care le iubiți? Cine știe dacă nu cumva predicatorii care sunt credincioși, neclintiți și adevărați vor fi cei din urmă care vor mai oferi Evanghelia păcii bisericilor noastre nerecunoscătoare? Se poate ca nimicitorii să se pregătească deja sub mâna Satanei și să nu aștepte decât plecarea încă a câtorva stegari, ca să le ia locul și, cu glasul prorocului mincinos, să strige: «Pace, pace», când Domnul n-a rostit pace. Rar plâng, dar acum îmi simt ochii orbiți de lacrimi; lacrimile îmi cad pe hârtie în timp ce scriu. Se poate ca nu peste multă vreme toate prorociile din mijlocul nostru să ia sfârșit, iar glasul care a mișcat poporul să nu le mai tulbure somnul trupesc.

Când Dumnezeu Își va face lucrarea Sa stranie pe pământ, când mâini sfinte nu vor mai purta chivotul, vai va fi asupra poporului. O, de-ai fi cunoscut, chiar tu, în această zi a ta, lucrurile privitoare la pacea ta! O, ca poporul nostru, asemenea Ninivei, să se pocăiască din toate puterile și să creadă din toată inima, pentru ca Dumnezeu să-Și abată de la ei mânia Sa aprinsă. Mărturii, volumul 5, 77.

Dacă îngădui îndărătnicia inimii și, prin mândrie și neprihănire de sine, nu-ți mărturisești greșelile, vei fi lăsat supus ispitelor lui Satana. Dacă, atunci când Domnul îți descoperă greșelile, nici nu te pocăiești, nici nu faci mărturisire, providența Sa te va aduce din nou și din nou pe același teren. Vei fi lăsat să faci greșeli de aceeași natură, vei continua să duci lipsă de înțelepciune și vei numi păcatul neprihănire, iar neprihănirea păcat. Mulțimea amăgirilor care vor predomina în aceste zile din urmă te va înconjura și îți vei schimba conducătorii, fără să știi că ai făcut-o. Review and Herald, 16 decembrie 1890.